

## Megküzdés a Maci csoportban

A havi téma, mint „Megküzdés” önmagunkkal?, társainkkal?, az étellel?, vagy akár egy cipőkötés?, emberrajz?, naposi munka?... kissé felfoghatatlan és megközelíthetetlen számomra, mint téma egy óvodás korú gyermek gondolkodásmódjának formálásában. Többször elolvasva, értelmezve az ajánlást, készítettem egy heti tervet, egy tematikát a gyerekek számára, melybe játékos, direkt gyakorlatokkal, önmegvalósításra, önbizalom növelésre alkalmas tevékenységeket terveztem. Egyik nap kihívás elé állítottuk a gyerekeket, mivel a tornaterembe újrahasznosított eszközökből akadálypályát építettünk, ahol különböző feladatok teljesítését tűztük célul. (medvét ébresztettünk, hóembert etettünk, pingvinekkel labdázunk, jéghegyet másztunk) Örömmel láttam, hogy a nagyobb gyerekek az adott stressz helyzetben is pozitívan, teljesítmény orientáltan, kitartóan végezték a különböző feladatokat, keresték azokat a „megküzdési eszközöket”, hogy derűsen tudjanak végig menni a több kihívást rejtő pályán. A kisebbek korukhoz mértén vidáman, a nagyobbakat utánozva mérték fel, illetve teljesítették az adott játékot. Személyesen, gyakorlatiasan, játékosan megtapasztaltuk, hogy ha alkalmazkodunk egymáshoz, segítjük egymást, akkor minden nehézség, probléma, előttünk álló feladat megoldható, legyőzhető. A „Nyugipaplan”, mint színszönyeg (különböző dirib-darab anyagokból) folyamatosan a gyerekek rendelkezésére állt a délelőtti folyamán egy kis megpihenésre, vagy akár barangolásra a színek között. A heti témánkhoz kapcsolva (Testünk, testrészeink) a Boldogságóra egyik feladatát is kiegészítve, különböző formák által kellett testrészeinket kivágni és felragasztani. A „Testrészeink” játék már eddig is ismert volt a gyerekeink számára, hiszen többször játsszuk a mindennapokban, egy igazi egészséges versenyszellem alakult ki, mely által játékosan tudatosultak a testrészek. A mese (A kicsi dió-népmese) elmesélése, illetve különböző eszközök segítségével való szemléltetése által fejlődött szókincsük, képzelőerejük. A mese örök érvényű a gyerekek számára, hiszen a fantázia és a valóság között ők könnyen lépkednek. A kötetlen beszélgetés által megbeszéltük a mesében történeteket, illetve lehetőséget biztosítottam a „Ki lennél” játékban a választásra. A kenyér dagasztásos játék eljátszásával szemléltettem a gyerekeknek, hogy mi minden is kell ahhoz, hogy felnőjenek, illetve hogy valamit elérjünk az életbe, sokat kell tanulnunk, és még sok – sok ismeretre, tudásra, munkára van szükség. A bennünk lévő „kis ördögöt” le kell győznünk, meg kell vele küzdenünk. Az egyik kisfiú megjegyezte, hogy többet fog egyedül próbálkozni az önálló öltözködésben, melyre édesanyját is megkéri és ő ezt szeretné megtanulni.

Ezután többen is elmondták, hogy mi az amit a közeljövőben célul tűznek ki maguknak, sőt egymásnak javaslatokat is tettek. A hónap dalát „Ellazulni jaj de jó”, már eddig is többször hallgattuk, ismerjük és játékos mozdulatokkal kísérjük végig a szövegét. Egy másik alkalommal különböző technikákkal „Bátorság” karkötőt fontunk, melyet oda ajándékozhattak annak a gyerekeknek, aki szerintük egy nagy küzdés, feladat előtt áll. Sétáltunk a Szivárvány színein, mely által meglepődve tapasztaltam, hogy milyen nehéz is a levegő benntartása és a szín csíkra való együttes koncentráció a gyerekek számára. Jelen körülményekben és a jelenlegi időszakban a szorongás, a bizonytalanság, a magány sajnos gyakori vendég a gyerekek és felnőttek érzelmi világában, és még inkább felértékelődik az általunk adott minta szerepe, hogy együtt, egymást segítve, közösen összefogva, pozitív életszemlélettel keressük a lehetőségeket a megküzdésre.